

**J.A.
Kerley**
**SCHREEUW
ZONDER GELUID**

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

© 2013 Jack Kerley
Oorspronkelijke titel: *The Death Box*
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2280 2
NUR 330
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

De stank van rottend vlees hing als een dichte mist in de ruimte. Amili Zelaya werd door de dood omringd – de vloer was een mozaïek van kledingstukken met daarin de ontbindende lichamen van zeventien mensen. Amili leefde nog, ternauwernood, en staarde voor zich uit in het schemerdonker van de vrachtcontainer. Behalve dat het naar de dood stonk, was het er verstikkend warm en muisstil, op het geluid van de golven na, die veel lager tegen de scheepsromp sloegen.

‘Je boft,’ had de glimlachende man in Honduras gezegd, voordat hij het luik had dichtgedaan. ‘Nog tien dagen, dan ben je in *los Estados Unidos*, de Verenigde Staten, denk daar maar aan.’ Amili had zijn advies opgevolgd en naar Lucia Belen geglimlacht in het laatste beetje zonlicht voordat de container was afgesloten. Gehurkt in het donker hadden ze hun geluk niet op gekund: ze gingen naar Amerika.

‘Lucia,’ zei Amili schor. ‘Laat me alsjeblieft niet in de steek.’

Lucia’s hand lag bewegingloos in die van haar. Toen, heel kort, schokten haar vingers even. ‘Vecht voor je leven, Lucia,’ fluisterde Amili. Haar uitgedroogde tong was zó opgezwollen, dat er amper beweging in zat. Lucia kwam uit hetzelfde dorp als zij. Ze waren samen opgegroeid. Achttien jaar geleden waren ze in dezelfde week geboren – arm, maar gelukkig. Pas toen zich flarden van de buitenwereld hadden opgedrongen, hadden ze doorgekregen dat iedereen in het dorp gebukt ging onder de armoede.

‘Vecht voor je leven,’ herhaalde Amili, die het bewustzijn begon te verliezen.

Een poos later hoorde ze de diepe klanken van een misthoorn. Het gebrul en geratel van machineonderdelen. Er was iets veranderd. ‘Het schip ligt stil, Lucia,’ zei ze hees.

Door de gaten van gesprongen klinknagels viel er licht naar binnen

in de container, een van de duizenden aan boord van het vrachtschip dat op weg was naar Miami, Florida. De illegale menselijke vracht was herhaaldelijk gewaarschuwd om stil te zijn. ‘Als je jezelf verraadt, word je in een *gringo*-gevangenis gegooid, verkracht en geslagen. Mannen, vrouwen, kinderen, dat maakt ze niks uit. Geef geen kik, begrepen?’

Uiteindelijk zouden ze het schip voelen aanmeren en zou de container uitgeladen worden en naar een geheime locatie gebracht worden waar ze verblijfsdocumenten, werkinstructies en een onderkomen zouden krijgen. Ze hoefden maar een halfjaar als huishoudelijke hulp, hovenier of fabrieksarbeider te werken om hun overtocht te kunnen betalen. Daarna waren ze eigen baas. Een onvoorstelbare droom.

‘Dit moet Miami zijn, Lucia,’ zei Amili. ‘Blijf bij me.’

Maar hun drinkwater was al aan het begin van de reis weggelekt door een scheur in de zijkant van het enorme plastic vat. Het water was over de vloer van de container gegutst en door de naden naar buiten gestroomd. Niemand had zich er erg druk om gemaakt, alleen waren ze bang geweest dat de ontsnappende vloeistof de aandacht zou trekken en dat ze in de boeien zouden worden geslagen om naar de gevangenis te worden afgevoerd. Het schip was door noodweer gevaren; er was van bovenaf regenwater in de container gesijpeld als in stroompjes van een gletsjer. Aan water was toen geen gebrek geweest.

Dat was al heel wat dagen geleden, voordat het schip de zinderende zomerhitte in was gevaren. Het roestbruine water onder in de container was toen al snel op. Dagenlang hadden ze naar water gesnakt in de gloeiend hete ruimte. Teresa Maldone had gebeden tot haar stem het begaf. Pablo Entero had uit de emmer met urine gedronken. Maria Poblana had tegen de wanden van de container gebonkt tot ze tegen de vloer was gewerkt. Zij was als eerste gestorven.

In eerste instantie was Amili bij een kleine opening in de container gaan zitten, in de hoop dat ze een glimp van Amerika zou kunnen opvangen. Een oudere, grotere vrouw, Postan Rendoza, had Amili wegge-

pest. Ze had gevloekt en haar geslagen tot ze in een hoekje bij de toilettemmer was weggekropen.

De container helde iets over naar de vierkante meter waar Amili nu zat. In de hoek had zich regenwater verzameld, waardoor de zoom van Amili's haveloze gele jurk vochtig was geworden.

Toen het zo warm was geworden, had Amili nog steeds een watervoorraadje gehad, terwijl de anderen de laatste regendruppels van de metalen vloer hadden gelikt. Als niemand keek, bracht ze de zoom van haar jurk naar haar mond en bevochtigde ze haar tong. Het roestbruine water was vervuild door wat er over de rand van de toilettemmer was geklotst, maar het had ervoor gezorgd dat haar ingewanden niet waren uitgedroogd.

Het gepest van Postan Rendoza had Amili's leven gered. En het leven van Lucia, met wie ze haar geheime voorraadje had gedeeld. Rendoza was als achtste gestorven.

Drie dagen geleden was haar voorraadje opgedroogd. Destijds waren er nog vier mensen in leven, gisteren waren alleen Amili en Lucia nog over geweest. Amili voelde zich schuldig omdat ze de anderen had laten wegwijnen van de dorst. Haar besluit stond echter al vast sinds ze had ingezien dat het watertekort al snel een nijpend probleem zou worden. Als ze het met de anderen gedeeld had, waren ze nu geen van allen meer in leven geweest. Er was amper genoeg water voor één persoon, laat staan voor twee.

Het was moeilijk geweest om bij haar beslissing te blijven tussen het geschreeuw, het gekreun en de gebeden, maar het was haar taak om besluitvaardig te zijn. Elke ochtend voordat Amili's moeder naar de koffieplantage was gegaan, had ze haar vijf argeloze, blootsvoetse kinderen bij elkaar geroepen in de woonkamer van hun huisje van steenklei. Dan had ze naar Amili gewezen en gezegd: 'Amili is de oudste en degene die de beste beslissingen neemt.'

Een goede beslissing, wist Amili, maakte je met het oog op morgen. Als de tandartsen uit het buitenland kwamen, had ze haar doodsbange

broertjes en zusjes overgehaald om hun gebit te laten behandelen en te leren het te verzorgen, zodat hun mond geen gapend gat zonder tanden werd. Toen de dronken *federale* met de hagedisogen de dertienjarige Pablo geld had gegeven om mee het bos in te gaan, was Amili hen achternagelopen en had ze gezien dat de *federale* zijn geslachtsdeel aan Pablo had laten zien. Hoewel de man veel macht had, had ze besloten een grote steen naar hem te gooien. Het bloed had van zijn gezicht gegutst toen hij haar achterna was gekomen en hij had haar geslagen tot ze niet meer op haar benen kon staan.

Zijn gedrag was echter aan het licht gekomen in het dorp, en nu was hij daar niet meer welkom.

Goede beslissingen, zo wist Amili, nam je met je verstand en niet met je hart. Het hart stond alleen stil bij het heden. Een beslissing nam je met het oog op morgen en overmorgen, zover je in de toekomst kon kijken. Het leek misschien hard, maar beslissingen die gebaseerd waren op je gevoel, pakten vaak verkeerd uit. Je moest er altijd op letten wat voor invloed je beslissingen op de toekomst hadden.

Haar moeilijkste beslissing had ze een maand geleden genomen, toen Miguel Tolandoro het dorp in was gereden in een zilvergrijze pick-up, waarmee hij stof en kippen had doen opstuiven. Hij had zijn dikke buik tussen zijn handen genomen en ermee geschud, terwijl hij had verteld hoeveel eten er in Amerika was. ‘Overal waar je kijkt,’ had hij tegen de verbaasde gezichten gezegd, ‘is er eten.’ Glimlachend had Tolandoro schitterende verhalen verteld over hoe één dappere persoon een hele familie uit de ellende kon helpen. Hij had zich rechtstreeks tot Amili gewend, haar handen vastgepakt en haar in de ogen gekeken.

‘Jij hebt Engelse les gehad, Amili Zelaya. Je spreekt het goed. Waarom?’

‘Ik denk dat ik gewoon goed kan leren, Señor Tolandoro.’

‘Ik heb ook gehoord dat je goed bent in wiskunde en boekhouden. Misschien bereid je je voor op een andere toekomst, *no?*’

‘Daar heb ik wel eens over nagedacht... Misschien over een paar jaar. Als mijn familie het kan –’

‘Doe het nu, Amili. Ga een inkomen voor je familie verdienen. Of hebben ze geen geld nodig?’

Amili was bang voor de VS, vanwege de afstand en de vreemde gewoonten. Maar haar verstand was op de toekomst gericht en ze wist dat je alleen aan een armoedig leven kon ontsnappen door geld te verdienen. Ze slikte moeizaam en zei tegen de glimlachende man dat ze de reis zou gaan maken. ‘Moet ik een halfjaar werken om de reis terug te betalen?’

‘Je houdt nog genoeg over om naar huis te sturen, lieve Amili.’

‘Stel dat ik daar ongelukkig word?’

‘Als je dat aangeeft, kun je gewoon weer terug naar je dorp.’

‘Hoe vaak gebeurt dat?’

‘Ik heb nog nooit iemand terug zien komen.’

Amili schrok op uit haar overpeinzingen door een enorme dreun. In de verte hoorde ze machines brullen en kabels ratelen, tot de container de lucht in ging. Een tijdje leken ze in de lucht te bungelen, tot ze weer neerkwamen. Er klonk weer een harde klap, waarop de container abrupt tot stilstand kwam.

Ze beseftte dat de container op een vrachtwagen was gezet. ‘Hou vol, Lucia. Nog even, dan zijn we veilig en kunnen we...’ Ze hield haar mond toen ze buiten havenwerkers Engels hoorde spreken.

‘Is dit ’m, Joleo?’

‘Maak maar snel vast. We hebben twee minuten voordat de douane komt.’

Ze voelde dat ze in beweging kwamen en hoorde het geschraap van een versnellingsbak. Daarna verloor ze het bewustzijn weer tot ze wakker werd van een trilling. De vrachtwagen was gestopt.

‘Lucia?’ Ze tastte naar de hand van haar vriendin en kneep erin. Er werd teruggeknepen, bijna onmerkbaar. ‘Hou vol, Lucia. Straks krijgen we water. En zijn we vrij.’

Buiten hoorde ze *gringos* praten.

‘Dit vind ik altijd zo naar; die strontlucht die uit die containers komt als je ze openmaakt. Eigenlijk zouden ze moeten zorgen dat die apen een paar dagen niet aten voordat ze werden ingeladen.’

‘Kom op, Ivy. Werk nou maar liever door, zonder te klagen.’

‘Ik ruik het op vijftien meter afstand al. Bereid je voor om ze naar de Quonset-loods te brengen.’

Er viel licht de container in, zó fel dat Amili niets meer zag. Snel kneep ze haar ogen dicht.

‘Oké, apen. Welkom in de Verenigde... Jezus, wat een lucht... Ik ga zowat over mijn nek. Kom eens hier, Joleo... er is iets goed mis.’

‘Die lucht ken ik uit Irak. Het is de dood. Orzibel is onderweg. Die zal wel weten wat we moeten doen.’

Amili probeerde haar hoofd op te tillen, maar het leek wel duizend kilo te wegen. Dus gebruikte ze al haar kracht om haar hand op te steken...

‘Ik zie er een bewegen. Achter in de hoek. Ga hem halen.’

‘Het stinkt daar een uur in de wind, Joleo. En ik wil niet over al die –’

‘Hou je shirt voor je neus. Ga hem halen, verdomme.’

Amili voelde dat iemand haar overeind trok en probeerde zich weer naar Lucia om te draaien. ‘Wacht,’ mompelde ze. ‘*Mi amiga Lucia está vivo.*’

‘Wat zegt ze nou?’

‘Wat zou het? Haal haar hieruit voordat Orzibel er is.’

‘Orzibel is gestoord. Hij vermoordt ons.’

‘Jezus, Ivy. Dit is onze schuld niet. Wij pikken ze alleen op in de haven.’

Amili voelde dat ze over een schouder werd geslingerd. Ze graaide naar het lichaam onder zich, in een poging de man duidelijk te maken dat Lucia nog ademde. De inspanning werd haar echter te veel. Het begon haar te duizelen en het werd langzaam zwart voor haar ogen. Net voordat ze het bewustzijn verloor, drongen er nog tien woorden tot haar door.

‘Shit, Joleo. Mijn voeten zakten net weg in een lijk.’

HOOFDSTUK 2

Een jaar later

Het leek wel of mijn wereld op zijn kop was gezet. Vanaf het terras van mijn vorige huis op Dauphin Island in Alabama gezien, kwam de zon aan de linkerkant op. Mijn nieuwe optrekje op Upper Matecumbe Key in Florida lag op het noorden, zodat de zon aan de andere kant opkwam. Daar zou ik aan moeten wennen.

Op Dauphin Island verlichtte het ochtendzonnetje een deinende groene zee, slechts onderbroken door de vage omtrekken van boorplatformen aan de horizon. Hier had ik uitzicht op een kleine, sikkelvormige baai, omlijst door wit zand. Het turkoois kleurige water was doorspekt met zandbanken en platte, begroeide eilandjes. Net als het meeste water rondom de Keys was het ondiep. Ik kon er honderd meter in lopen voordat het tot aan mijn buik kwam.

Dat leek me een prettige manier om de dag te beginnen. Ik zette mijn koffiekopje op de balustrade van het terras, liep de trap af en nam het zeven meter lange pad naar de waterkant. Er stonden verder geen huizen in de buurt en al was dat wel zo, dan had ik ze niet gezien. De grond rondom mijn huurhuis was een subtropische explosie van breed uitwaaierende palmbomen, begroeid met wingerd, knoestige bomen met dichte bladeren en hoge bamboeplanten. Het leek wel een kleine Hof van Eden, compleet met limoenbomen, citroenen, mango's en acerola's. Als het geregend had, deed de vochtige, geurige lucht bedwelmend aan.

Aan de waterkant schopte ik mijn mocassins uit en stapte de Golf van Mexico in, die in augustus net een warm bad was. Het zand voelde heerlijk aan onder mijn voeten, vormde zich naar mijn voetstappen, geruststellend vertrouwd. Ik dacht sigarenrook te ruiken en speurde de

lichter wordende waterlijn af, maar zag alleen twee reigers naar aas pikken. Geen van beide was een sigaar aan het roken.

Ik stopte mijn handen in de zakken van mijn korte cargobroek en waadde door het ondiepe water naar een van de met riet begroeide punten van de baai, terugdenkend aan het telefoontje waardoor ik zo snel en onverwacht in Florida was beland.

‘Hallo, Carson? Met Roy McDermott. De vorige keer dat ik je sprak, had ik al gezegd dat er dingen gaan veranderen bij het Florida Center for Law Enforcement. We zijn een team van specialistische adviseurs aan het samenstellen.’

‘Fijn voor je, Roy.’

‘Vandaar dat ik je bel, Carson... We willen je in het team.’

‘Ik heb geen specialisme, Roy. Ik ben maar een gewone rechercheur.’

‘Echt? En dat PSIT-team dan dat je hebt opgezet, dat gespecialiseerd is in psychopaten, sociopaten en zo? En al die akelige zaken die jullie hebben opgelost?’

Ik rook weer sigarenrook. Rechts van me zag ik een zwarte man richting de kustlijn lopen met een lange, dunne sigaar tussen zijn lippen. Hij was ongeveer één meter zeventig lang, slank, met een ovaal gezicht, een krachtige rechte neus en dikke wenkbrauwen. Zijn brede bovenlip was getooid met een dun snorretje. Daardoor gaf hij de indruk van hoe Tupac Shakur eruitgezien zou hebben als hij halverwege de zestig was geworden, al betwijfel ik of Shakur gekozen zou hebben voor een roze guayabera-overhemd en een limoengroene korte broek. Op het hoofd van de man stond een nette strooien fedorahoed met een felrode band eromheen. Met een lome blik in zijn ogen sloeg hij me gade, alsof ik een nieuw soort watervogel was. ‘Bent u de nieuwe bewoner van dat huis daar?’ vroeg hij.

‘Betrap.’

‘Heeft de makelaar gezegd dat daar twee mensen zijn omgebracht? Dat het huis van een drugsdealer uit Nicaragua was, een kerel met een metalen gebit?’

Uit hoofde van de wet mocht er beslag worden gelegd op huizen die gebruikt werden voor criminele praktijken, en er waren inderdaad twee mensen vermoord; rivalen van de drugs dealende eigenaar. De dealer was de gevangenis ingedraaid en het huis was bijna te koop gezet, maar het Florida Center for Law Enforcement, het FCLE, was geadviseerd om te wachten tot de huizenprijzen zouden stijgen. Bovendien kon het geen kwaad als er wat meer tijd tussen de moorden en de bezichtigingen zat. Toen ik tegen Roy zei dat ik een huis in of nabij de Keys zocht, had hij gezegd: ‘Ik heb een geweldig optrekje dat je kunt gebruiken zolang je nog op zoek bent, kerel. Maar ga je er maar niet te erg thuis voelen.’

Ik knikte naar mijn onverwachte metgezel. ‘Over die moorden heb ik gehoord, ja. Alleen niet over dat gebit.’

‘Het leken verdomme wel slagtanden. In een ervan schijnt een diamant te zitten, maar ik ben nooit dichtbij genoeg gekomen om te kijken. Koopt u het huis van de overheid? Het is een akelige geschiedenis, maar het huis is niet slecht. Wel een beetje klein voor deze buurt, maar er zit aardig wat grond bij. Nog net zo verwilderd als toen Ponce de León hier aankwam.’

Het huis zelf – op palen van drie meter hoog om het te beschermen tegen overstromingen – was niet erg indrukwekkend: gelijkvloers, met drie slaapkamers. Maar het had brede dakramen en een gewelfd plafond in de woonkamer, dus het was licht en ruimtelijk. Buiten waren er terrassen met jacuzzi’s aan twee kanten. Mr. Cigar had gelijk over de grond: anderhalve overwoekerde hectare, alsof het huis in een tropisch park lag. Bovendien grensde het perceel aan een wildreservaat, zo’n honderd hectare moerasachtig gebied vol uit de kluiten gewassen planten. Waarschijnlijk had de dealer deze plek uitgekozen vanwege die wildernisbuffer, die hem de privacy bood voor zaakjes die het daglicht niet konden verdragen.

‘Ik huur het alleen maar,’ zei ik. ‘Het is mij te prijzig.’

Een opgetrokken wenkbrauw. ‘Wat voor werk doet u, *mister*?’

‘Over twee weken begin ik bij het Florida Center for Law Enforcement. Ik kom uit Mobile, waar ik als rechercheur op Moordzaken werkte.’

Er viel een bedachtzame stilte achter de sigaar. ‘Dan gold voor ons allebei: de een zijn dood is de ander zijn brood.’

‘Neem me niet kwalijk?’

‘Ik was de eigenaar van een aantal begrafenisondernemingen in Atlanta. Met één begonnen, uiteindelijk waren het er zes. Vorig jaar ben ik met pensioen gegaan en hier komen wonen, nadat mijn vrouw was overleden.’

‘Wat naar.’

‘Hoezo? Het bevalt me hier wel.’

‘Van uw vrouw, bedoel ik. Was ze ziek?’

‘Zo gezond als een vis. Ze was vijftig jaar jonger dan ik en ze is overleden omdat een van haar vriendjes haar heeft neergeschoten.’

Omdat ik niet wist wat ik daarop moest zeggen, liep ik door het water zijn kant op, met uitgestrekte hand. ‘Dan worden we dus burens. In ieder geval voorlopig. Ik ben Carson Ryder.’

Zijn handpalm was zacht als van een begrafenisondernemer, maar zijn greep was ferm. ‘Dubois B. Burnside.’ Hij sprak het uit als Du-boys.

‘Staat de B voor Burghardt?’ gokte ik. William Edward Burghardt Du Bois was een Amerikaanse mensenrechtenactivist, auteur, academicus en nog een hele hoop andere dingen, die leefde van het einde van de negentiende eeuw tot de jaren zestig. De intellectuele invloed van W.E.B. Du Bois was, en is nog steeds, wijdverbreid.

‘Inderdaad,’ zei hij, waarop hij me eens beter bekeek.

‘Woont u in de buurt, Mr. Burnside?’

Hij knikte naar een reeks zwarte mangrovebomen. ‘Aan de andere kant van die bomen daar. Normaal gesproken ging ik bij het krieken van de dag aan het werk in het mortuarium. Nu ga ik hierheen om naar de vogels te kijken.’ Hij nam nog een trek van zijn sigaar en liet de blauwe rook tussen zijn getuite lippen door kringelen. ‘Dit bevalt me beter.’

‘Dubois!’ riep een vrouwenstem uit de verte, waardoor er een half dozijn kraaien opstootte uit een boom. ‘Du-bois! Waar zit je? Duuuuu-bois!’

Mijn buurman kromp ineem, trok de rand van zijn hoed lager over zijn voorhoofd en maakte aanstalten weg te lopen. ‘Kom eens een keer ’s avonds op de borrel, Mr. Ryder. Dan kunnen we verder praten over lijken. Misschien kan ik u er dan zelfs wel een laten zien.’

Ik waadde weg, waarbij ik me naar de kust liet leiden door de schaduw van mijn tijdelijke onderkomen. Mijn natte voeten liet ik in mijn mocassins glijden en ik liep op een drafje het pad naar de veranda op, nog wat sneller toen ik mijn mobieltje hoorde rinkelen op het terras. De oproep kwam van Roy McDermott, mijn nieuwe baas.

‘Zo te zien hebben we een gepast welkom voor je in de Sunshine State, Carson. Dit is verdomme het vreemdste wat ik ooit heb gezien. Het engste, ook. Ik weet dat je officieel pas over een paar weken aan de slag gaat, maar ik ben er vrijwel zeker van dat dit niet kan wachten.’

‘Wat heb je dan voor me, Roy?’

‘Dat weet niemand eigenlijk. Personeelszaken heeft je een fatsoenlijke auto gegeven, neem ik aan?’

‘Ik heb papieren ondertekend. Een auto heb ik nog niet gezien.’

Hij zuchtte. ‘Die bureaucraten hebben een schop onder hun kont nodig. Waar je ook in rijdt, doe alsof het de Batmobiel is en zet de naverbranders aan. Ik heb je hulp nodig om te begrijpen wat ik voor me heb.’

Na een snelle douche trok ik een kaki broek en een blauw overhemd aan, stapte in mijn suède schoenen en schoot een blauwe blazer aan. De accessoires beperkte ik tot het minimum: alleen mijn Smith & Wesson Airweight in een holster met clip. Op weg naar buiten graaide ik nog een paar energierepen mee om de ergste trek te stillen, waarna ik de trap af liep.

Omdat het huis op palen was gebouwd, was eronder ruimte voor een tiental voertuigen. Mijn stokoude grijze pick-up stond er maar verloren

bij op al dat beton. Ik had hem jaren geleden gekocht, tweedehands, van een sciencefictionfan die Darth Vader op de motorkap had laten spuiten. Na een avond met te veel whisky had ik een verfroller en een blik roestvaste verf gepakt en het hele geval ingetogen, zij het dan vlekkerig, grijs gelakt.

De grond bij het huis was al niet meer onderhouden sinds de drugsdealer het huis had gekocht; woekerende struiken en palmladeren schraapten langs de portieren toen ik over de lange, kronkelende oprijlaan met gemalen schelpen reed. Uiteindelijk kwam ik bij de elektronische poort, tweeënhalve meter hoog wit staal tussen gemetselde palen, overschaduwde door torenhoge palmbomen. Ik raakte even in paniek, tot ik me herinnerde dat ik de poort met mijn telefoon kon openen en het nummer belde dat ik van de makelaar had gekregen.

Een poort bellen, dacht ik. Welkom in het derde millennium.

Daarna zette ik koers naar het vasteland, een uur verderop. Ik reed door Key Largo en over de grote brug. Mijn bestemming lag vlakbij, iets voor Homestead. Roy had gezegd dat ik rechtsaf moest slaan bij een bord met daarop HIER KOMT PLANTATION POINT, EEN NIEUW SHOPPINGAVONTUUR, en dan nog bijna een halve kilometer over een grindweg moest rijden.

‘Je kunt het niet over het hoofd zien,’ had hij eraan toegevoegd. ‘Het is de enige circustent in de wijde omtrek.’

HOOFDSTUK 3

In de verte zag ik geen circustent, maar wel iets wat leek op een soort attractiepark; helderwit afgetekend tegen een met kreupelbos bedekt stuk land vol zware machines, drie bulldozers en een nivelleermachine naast een huizenhoge stapel ontwortelde bomen. Staken met afzetlint eraan markeerden de toekomstige wegen en funderingen van dit nieuwe bouwproject.

Er stond een dienstwagen van de Florida Highway Patrol dwars op de weg. Tegen de motorkap geleund stond een breedgeschouderde verkeersagent met zijn armen over elkaar geslagen en een zwarte pilotenbril op zijn neus. Als een elastiek schoot hij bij de auto vandaan, zijn hand opgestoken in het universele gebaar voor ‘halt’.

Ik rolde mijn raampje omlaag en stak mijn rijbewijs op. ‘Carson Ryder. Ik ben hier op verzoek van directeur Roy McDermott.’

Zo te zien kon hij moeilijk geloven dat die hoge ome van het FCLE iets te maken had met een kerel in een afgeragde pick-up. Hij keek op een klembord en probeerde zijn verbazing niet te laten blijken bij het zien van mijn naam.

‘Directeur McDermott is in de tent, Mr. Ryder. Parkeert u er maar achter.’

Het voelde vreemd dat ik me alleen kon identificeren met mijn rijbewijs. In de tien jaar dat ik rechercheur was bij de politie van Mobile, had ik mijn rechercheurspenning al honderden keren moeten laten zien. Ik had hem twee keer moeten inleveren door een schorsing, maar ik had hem ook weer teruggekregen. Eén keer had ik hem in mijn linkerhand gehouden, terwijl ik met rechts een man had doodgeschoten; eigen schuld, dikke bult. Het was een vreemde gewaarwording om mijn penning niet tevoorschijn te kunnen toveren.

Mijn verstand zei dat ik de juiste beslissing had genomen, maar mijn hart was daar nog niet zo zeker van.

Ik reed zo'n dertig meter verder over een smal zandweggetje tussen het kreupelbos en stopte achter de tent; zo'n huurtent die vaak voor feesten en partijen werd gebruikt, misschien twintig meter lang en twaalf meter breed. Tot mijn genoegen zag ik een draagbare airco lucht naar binnen pompen. Aan de andere kant, naast een huizenhoge berg vers uitgegraven aarde, stond een zestal officieel uitzierende voertuigen, waaronder een grote zwarte bestelbus, waarschijnlijk van de patholoog-anatoom of van Forensische Opsporing.

Naast de bus waren drie mannen en een vrouw met elkaar in gesprek. Agenten. Vraag niet hoe ik het wist, maar dat had ik altijd meteen door. Enkele meters verderop zat een verveeld uitzierende jongere man op de motorkap van een auto. Hem kon ik niet inschatten.

De ingang was een plastic deur met een handgemaakt bord met de tekst: ALLEEN TOEGANG VOOR BEVOEGDEN!!! 'Alleen' was dubbel onderstreept. Al was ik niet officieel bevoegd verklaard – wat dat ook mocht betekenen – ik was wel gebeld, dus deed ik de deur open.

Binnen was het koel en rook het naar vochtig zand. Midden in de ruimte bevond zich een put van ongeveer vijf bij vijf meter. Achter in de tent stonden enkele uitklaptafels. Een vrouw in een labjas was zakjes aan het labelen op twee van de tafels. Op een andere tafel stonden een kleine microscoop en centrifuge. Dit had ik al vaker gezien; een forensisch onderzoekscentrum op locatie.

Ik richtte mijn aandacht op de put, die wel wat weghad van een uitgegraven binnenzwembad. De zijkanten waren gestut met houten balken. Midden in het gat stond een tweeënhalve meter hoge pilaar, waar twee mensen in labjas met een hamer op tikten. Ik schatte dat de pilaar anderhalve meter in doorsnee was en zag een van de labmedewerkers een afgebeitelde scherf in een bewijszakje stoppen. Toen de medewerker een stap terug deed, kwam er een fotograaf bij. Het tafereel deed me denken aan een film waarin wetenschappers een mysterieus voorwerp onderzoeken dat uit de lucht is komen vallen. Kort daarna begint het voorwerp natuurlijk te gloeien en te zoemen en wordt iedereen geraakt door dodelijke stralen.

‘Hé daar!’ riep iemand. ‘U mag hier niet komen.’

Ik zette mijn fantasie over buitenaards leven van me af en zag een vrouw in labjas naar me toe komen. Haar zwarte haar was onder een blauw honkbalpetje gestopt en haar ogen deden me weer denken aan die dodelijke stralen. ‘Waar is uw legitimatiebewijs?’ wilde ze weten, terwijl ze naar een lege plek op mijn borst wees, waar ik kennelijk een pasje had moeten dragen. ‘U mag hier niet komen zonder –’

‘Yo, Morningstar!’ onderbrak een stem haar. ‘Maak hem niet af, hij staat aan onze kant.’

Toen ik opkeek, zag ik Roy McDermott achter de pilaar vandaan komen.

De vrouw wees met haar duim naar me. ‘Hij? Dit?’

‘Hij is de nieuwe over wie ik je verteld heb.’

De vrouw die kennelijk Morningstar heette, wierp met haar bruine ogen een vernietigende blik op hem. ‘Ik heb de leiding over de plaats delict, Roy. Iedereen die hier komt, moet een pasje hebben.’

Roy klopte stof van zijn handen en liep op ons af met een stralende glimlach op zijn enorme ronde gezicht. Op het kruintje van zijn redelijk gefatsoeneerde stroblonde haar was zoals altijd een weerborstel te zien. Hij deed me denken aan een grijnzende uitgeholde pompoen.

‘Ik zal een tijdelijk pasje voor hem regelen, Vivian. Hebben jullie kleurkrijtjes meegenomen?’

Morningstar kneep haar ogen samen. ‘Die neerbuigendheid past bij je karakter, Roy. Lekker kinderachtig.’

Hij beklom het trapje uit de put en sloeg een verontschuldigende toon aan. ‘Ik ben vergeten hem bevoegd te laten verklaren, Vivian. Het spijt me. Ik zal jullie aan elkaar voorstellen. Carson, dit is Vivian Morningstar, onze plaatselijke lijkschouwer en –’

‘Ik ben de leidinggevend patholoog-anatoom van de zuidelijke regio, Roy.’

‘Carson, dit is de anatomisch leidinggevende regio van... Shit, laat ook maar. En dit, Vivian, is Carson Ryder. Over zijn titel denken we nog na.’

Morningstar en ik streken met onze vingertoppen langs elkaar bij wijze van handdruk, al leek het eerder op het gebaar dat twee bokkers voor de wedstrijd maken.

Roy pakte mijn arm beet en draaide me naar de put toe. We gingen een inderhaast gemaakt trapje af, waarvan de treden onder onze voeten kraakten. ‘Alle gekheid op een stokje,’ zei hij, ‘zoiets vreemds had ik nog nooit gezien, ook al zit ik al twintig jaar in het vak.’

Drie forensisch onderzoekers deden een stap opzij toen we naar het voorwerp toe liepen. Zo te zien was het van beton gemaakt en het leek op een uitgehouwen pilaar van een oude Egyptische tempel. Het oppervlak was ruw en pokdalig, alsof de beeldhouwer was weggeroepen voor hij het had kunnen afmaken.

‘Meer licht,’ zei Roy.

De forensisch onderzoekers hadden alleen het werkvlak belicht. Een van hen verbreedde de lichtstraal nu, waardoor het hele voorwerp duidelijk zichtbaar werd.

Een vrouw gilte.

Ik hoorde de gil niet, maar zag hem. Uit het beton stak een vrouwengezicht, met haar ogen wijd opengesperd en haar mond open in een ultieme uitdrukking van doodsangst. Ze zwom naar me toe – haar gezicht doemde op uit het beton, met één grijze stenen hand erboven en één eronder, alsof ze bevroren was tijdens een zwemslag. Het tafereel was zo levensecht, dat mijn adem stokte en mijn knieën begonnen te knikken.

Toen Roy een stap naar me toe deed, stak ik mijn hand op. Het gaat wel, wilde ik hem daarmee wijsmaken. Ik kwam weer op adem en zag in beton gegoten stof, met tussen de plooiën een keiharde voet. Iets opzij zag ik nog een grijs gezicht uit het beton steken. De ogen waren vervangen door zand en cement, het bot stak door de verscheurde huid die op de wangen leek te zijn versteend. Een van de slapen ontbrak.

Als vanzelf ging mijn hand naar het verbrijzelde gezicht.

‘Waag het niet het aan te raken,’ zei Morningstar.

Ik stopte mijn hand in mijn zak en liep om het beeld des wanhoops

heen; nog twee hoofden staarden me vanuit het steen aan, omringd door een wirwar van gebroken lichaamsdelen; handen, knieën, schouders. Er staken gebroken botten uit als sierspijkers.

Mijn handen jeukten om de pilaar aan te raken, alsof ik daardoor zou kunnen begrijpen wat er gebeurd was. Ik stopte ze echter dieper in mijn zakken en maakte het rondje af, zodat ik weer uitkwam bij de gilende vrouw. Op haar dode gezicht stond de doodsangst nog steeds heel levendig afgetekend.

‘Dit is gisteren gevonden,’ legde Roy uit. ‘Een bouwvakker was het land vlak aan het maken toen zijn graafblad een blok beton raakte. De voorman zag er een kaak uit steken en heeft ons gebeld. De opgraving is binnen twee uur in gang gezet.’

De meeste gemeenten zouden een dag nodig hebben om alles in werking te zetten, misschien nog wel langer. Maar dat was de kracht van een staatsorganisatie. Het FCLE kwam, wapperde met een paar penningen en ging aan de slag.

‘Hoe is de pilaar gemaakt?’ vroeg ik.

Morningstar tikte ertegen. ‘Het beton is in een oude stenen regenput gegoten. Oorspronkelijk werd het voorwerp omhuld door stenen, maar vannacht hebben de forensisch onderzoekers die losgehaald.’

‘Enig idee hoelang dit hier al is?’

‘Misschien een paar maanden, misschien twee jaar. Daar kan ik meer over zeggen als we meer monsters hebben geanalyseerd.’

‘Er zullen verschillende tijdstippen uit komen,’ riep een basstem van bovenaf. ‘Oudere en nieuwere lichamen. De onderste lichamen dateren misschien wel van jaren of zelfs tientallen jaren geleden.’

Ik keek naar een man die boven aan de put stond, ongeveer halverwege de veertig, donkere huid, zwart pak, grijs overhemd. Het enige jolige aan zijn verschijning was een kleurrijke gestippelde das die me aan het vrolijkere werk van Jackson Pollock deed denken. Zijn glanzende zwarte haar was achter zijn oren gekamd. Hij droeg een donkere zonnebril op een indrukwekkende neus, die eerder op een snavel leek. Door

zijn kleren, zijn neus en de houding waaruit hij op ons neerkeek, riep hij het beeld van een loerende kalkoengier bij me op.

‘Wat heb jij uitgevoerd, Vincent?’ vroeg Roy.

De man zwaaide met een aktetas. ‘Ik heb kopieën gemaakt bij het kadaster van Dade County. Iemand moet toch geweten hebben dat die regenput hier was?’

Roy knikte goedkeurend. ‘Kom eens naar beneden, Vince. Ik wil je aan iemand voorstellen.’

Ik schudde de hand van Vincent Delmara, inspecteur bij de politie van Miami-Dade County. Hoewel het FCLE vaak snel aan het werk ging op een plaats delict, had het op lange termijn geen zin om de plaatselijke politie buiten te sluiten, omdat dat alleen maar tot conflicten leidde.

‘Denk je dat die lichamen hier door de jaren heen zijn achtergelaten, niet in één keer?’ vroeg Roy aan Delmara.

‘We hebben een seriemoordenaar te pakken,’ zei Delmara opgetogen. ‘Hij gebruikt dit gat al jaren als dumpplek. Hiermee kunnen we een hele vracht vermissingszaken oplossen.’

Ik begreep wel dat Delmara zo enthousiast was. In Miami-Dade waren er, net als in andere grote stedelijke gebieden, veel onopgeloste vermissingszaken. Als dit het werk van een seriemoordenaar was en als de lichamen geïdentificeerd konden worden, zou dat veel zaken oplossen en de nabestaanden uitsluitel geven.

‘Volgens mij heeft hij een bijl gebruikt,’ merkte Delmara op. ‘Hij dumpst het lijk in de regenput en dekt het af met beton. Ze hadden voor goed verborgen moeten blijven, maar de bouwwerkzaamheden hebben roet in het eten gegooid.’

‘Hoe verklaar je de bruinige gloed van het beton?’ vroeg ik. ‘En die roestvegen, zoals hier?’

‘Er is modder bij het cement gekomen. Aarde.’

Roy pakte een sigaar om iets omhanden te hebben. ‘Ik kan me alleen niet voorstellen dat die kerel telkens een kuip beton mengt als hij

een lijk dumpst. Het risico wordt steeds groter dat je betrapst wordt.’

‘Misschien kickt hij daarop,’ zei Delmara. ‘Als voorafje mengt hij het beton, als hoofdgerecht dumpst hij het lijk en als toetje rukt hij zich af in de put.’ Hij zette zijn duim en wijsvinger tegen elkaar en beeldde het uit.

‘In vredesnaam, zeg,’ zei Morningstar.

‘Hoeveel plaatsen delict hebt u bezocht waar er overal kwakjes lagen, dokter Morningstar?’ Delmara grijnsde. ‘Vast een heleboel.’

Ik deed mijn ogen dicht en stelde me de omgeving voor als in een time-lapse-documentaire; de dag ging over in de nacht en weer in de dag, wolken trokken voorbij langs de blauwe lucht, witte wolken werden donker, zonneschijn ging over in regen en weer in zonneschijn.

‘Misschien is het beton er droog in gestort om tijd te besparen en het risico te beperken,’ opperde ik. ‘De regen maakt het cement nat, met-tertijd hardt het uit.’

‘Geniaal.’ Roy pakte met een van zijn enorme tengels mijn schouder beet. ‘Geen rommel, geen gedoe, niet mengen. Bovendien bevat cement ongebluste kalk, wat het ontbindingsproces versnelt.’ Hij keek naar Delmara. ‘Wat denk jij ervan, Vince?’

‘Smakelijk.’

‘Denk jij dat we met een seriemoordenaar te maken hebben, Carson?’ vroeg Roy.

Ik draaide me weer om naar de pilaar en bekeek een versplinterde ellepijp, een afgebroken scheenbeen en een ingedeukt stuk ribbenkast. Veel van deze verwondingen kwamen overeen met wat ik gezien had bij auto-ongelukken. Terwijl Delmara een bijl als moordwapen voor ogen had, dacht ik aan een moker. Of beide, zoveel geweld was er wel gebruikt. Er leek alleen iets niet te kloppen, al kon ik er de vinger niet op leggen. Bij gebrek aan een beter idee knikte ik. ‘Laten we daar voorlopig maar van uitgaan.’

‘Mooi zo.’ Delmara stootte triomfantelijk met zijn arm in de lucht. ‘Dat wordt flink wat zaken afsluiten.’

Morningstar deed een stap naar voren. ‘Neem me niet kwalijk, jon-

gens. Maar als jullie klaar zijn met jullie geniale observeringen, wil ik graag weer aan de slag.'

Delmara begon aantekeningen te maken. Roy en ik gingen de trap weer op, terwijl Morningstar gebaarde dat haar teamleden hun posities weer moesten innemen. Het gehak van beitels begon weer.

Bij de ingang bleven we staan. Roy dempte zijn stem. 'Luister eens, Carson, ik wil dat je vervroegd aan de slag gaat en de leiding neemt over deze zaak.'

'Geen denken aan,' zei ik.

'Ik heb je nodig, Carson.'

'Je eigen mensen zullen in de rij staan voor deze zaak, Roy. Het is een klapper.'

'Hoeveel lijken heeft John Wayne Gacy opgestapeld onder zijn huis voordat hij gepakt werd?' vroeg Roy. 'Twintig? Dertig? En Juan Corona? Misschien loopt er wel een regelrechte psychopaat vrij rond, Carson. Dat is toch jouw specialiteit... freaks die op het randje balanceren?'

'Ik heb nog niet eens kennisgemaakt met je team, Roy. Als ik meteen orders ga uitdelen, is iedereen op zijn teentjes getrapt. Slecht begin.'

'Na tien minuten kwam je al met een theorie over het beton.'

'Dat was alleen een vaag vermoeden.'

'Die manier van denken heb ik nodig. En maak je geen zorgen, ik regel het wel als iemand zich gepasseerd voelt.' Hij klapte in zijn handen – discussie gesloten – en liep naar buiten.

Ik ging achter hem aan. Als zijn team een nieuweling toeliet als leidinggevende in zo'n grote zaak, moesten ze wel de onzelfzuchtigste agenten zijn die ooit hadden bestaan.